

Arrest

nr. 270 289 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 19 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 25 juli 2021, diende op 26 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 4 oktober 2021.

1.3. Op 10 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale

bescherming in een andere EU-lidstaat). Deze beslissing werd op 10 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A.A.A.-Hi (°1999), verklaart over de Jemenitische nationaliteit te beschikken. U bent een Arabier van etnische origine en moslim. U bent geboren in Al-Nadra in Jemen. Na het derde middelbaar stopte u met school en ging werken. Zo deed u jobs als schilder, mecanicien en werkte u in de bouw. Wegens het risico op gedwongen rekrutering door de militie Al-Houthi diende u het land te verlaten. U dook nog twee maanden onder bij een familielid in Aldhalea. Vervolgens verliet u Jemen en reisde met het vliegtuig naar Egypte. U zette uw reis verder via Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko naar Spanje waar u aankwam in Melilla. Hier diende u op 23 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juni 2019 ontving u daar een beschermingsstatus, u verklaarde dat dit een status van tijdelijke duur was.

Na aankomst in Spanje was u ongeveer 20 dagen in Melilla en vandaar ging u naar Malaga waar u opnieuw ongeveer 20 dagen in een opvangcentrum verbleef. Hierna werd u overgebracht naar Sevilla, waar u in een woning kon verblijven. Na 40 dagen werd u opnieuw verplaatst als gevolg van de procedure en kwam u in Burgos terecht. De eerste zes maanden woonde u in een gemeenschappelijk huis en vervolgens nog vier maanden in een huis alleen. Eénmaal in de week volgde u Spaanse les. U zocht naar werk, maar vond niets, daar u de taal niet voldoende machtig was. Toen u ongeveer een jaar in Burgos verbleef, stopte de financiële steun. U diende bijgevolg uw sociale woning te verlaten en op uw eigen benen te staan. U besloot om naar Madrid te gaan, waar ook een neef van u verbleef. Het lukte echter niet om een woonplaats te vinden, noch een job. U leefde dan ook op straat en onder bruggen. Daar deze situatie niet meer houdbaar was, besloot u Spanje te verlaten. U betaalde een Marokkaan 100 euro en deze regelde uw vertrek. U reisde met de auto via Frankrijk naar België, waar u aankwam op 25 juli 2021. Hier diende u uw verzoek om internationale bescherming in op 26 juli 2021. U stelt niet terug te kunnen keren naar Spanje, daar u er op straat zou moeten leven, u de taal niet goed kan leren en er geen werk te vinden is.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Jemenitische identiteitskaart voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje, waarvan kopie bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (Verklaring DVZ, p.10; CGVS, p.2). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u in Spanje een positief antwoord kreeg inzake uw verzoek om internationale bescherming daar daterende van 05/06/2019 (Eurodac marked hit).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat

de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te

weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, huisvesting, de taal etc., voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Alles valt in de kern terug te leiden naar uw kennis van de Spaanse taal. Zo vond u amper werk, daar u niet goed kon communiceren, en zonder een job was het betalen van een woning onmogelijk (CGVS, p.9). U stelt dat u geen toegang kreeg tot taallessen en de taal niet sprak. Echter werd u door een organisatie taallessen aangeboden die wekelijks doorgingen. Deze cursus volgde u voor een jaar (CGVS, p.8). U geconfronteerd met het geven dat u na een jaar toch al een basis Spaans geleerd moest hebben, stelt u dat u wel een kleine basis had, maar dit op uzelf en op straat had geleerd en niet door de cursus. Deze cursus zou namelijk zeer slecht geweest zijn en men kon het niet goed uitleggen (CGVS, p.8). Daar er natuurlijk verschillen kunnen zijn in de kwaliteit van een taalcursus, dient opgemerkt te worden dat u wel degelijk toegang had tot enige opleiding. Ook toen deze opleiding ten einde was, ging u op zoek naar andere cursussen. U stelt dat deze u weigerden, maar toen u bij een bepaalde cursus over vijf of zes maanden kon inspringen (CGVS, p.12, 13), verliet u de stad Burgos en verhuisde naar Madrid. Er kan echter moeilijk verwacht worden dat u op eender welk moment kan inspringen in een lessenreeks, en zij zich dienen aan te passen aan u. Dat u bijgevolg Burgos zomaar verlaat, terwijl u daar reeds het vooruitzicht had op taallessen, doet de wenkbrauwen fronsen. Er dient ergo opgemerkt te worden dat u wel degelijk toegang had tot het volgen van een taalcursus, hetgeen de basis van uw problemen vormt volgens u. Dat u plots verhuisde en bijgevolg niet onmiddellijk in staat was een nieuwe taalcursus te vinden, betekent daarom niet dat de beschermingsstatus, die u in Spanje ontving, u in persoon te kort schiet.

Ook omtrent de werkgelegenheid haalde u aan daar geen werk te kunnen vinden en dat de interimkantoren geen moeite deden voor u (CGVS, p.13). Nochtans stelde u dat het interimkantoor wel degelijk een job voor u vond, waarna u in de landbouw aan de slag kon gaan (CGVS, p.10). Echter gaf u aan dat u daar na een halfuur opnieuw mocht vertrekken, daar er Marokkanen werkten die heel racistisch zijn, en die zeiden dat u niet geschikt was vanwege uw gebrekkige communicatie. Dit zijn echter blote beweringen die het CGVS op geen enkele manier kan nagaan. Hiernaast geeft u nog aan dat u van vrienden hoorde dat er in het algemeen weinig werk is en ook de jonge Spanjaarden geen jobs vinden (CGVS, p.10). Dit betreft echter algemene verschillen tussen EU-lidstaten. Zo kent u met uw beschermingsstatus dezelfde rechten als de Spaanse burgers, en heeft u bijgevolg dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt en de moeilijkheden die hierbij gepaard gaan. Uw persoonlijke rechten worden dan ook niet geschonden, zeker daar duidelijk werd dat de interimkantoren u wel degelijk hielpen bij uw zoektocht en deze zelfs een job voor u in de aanbidding hadden. Gezien u geen job had, bezat u logischerwijze niet genoeg geld om een woning te betalen. Gevraagd wat u echter gedaan heeft om hulp te zoeken met betrekking tot uw huisvesting, stelt u naar kerken geweest te zijn, naar de organisatie Aksim en naar Tutsha, een plaats voor daklozen (CGVS, p.12). Dit zijn echter allen tijdelijke oplossingen, die u geen permanente oplossing kunnen aanbieden. Bovendien lijkt Aksim de organisatie te zijn, die hulp verleent tot op bepaalde hoogte en zoals in uw geval na een jaar de financiële hulp voor vluchtelingen stop zette. Verder heeft u geen andere organisatie gezocht of een overheidsinstantie die u op weg zou kunnen helpen. U hebt aldus wel beroep kunnen doen op een hulporganisatie die u bijstond. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u naar België kwam omdat uw (half)broer Hemyar (OV n° 9.234.150) hier woont en u bij hem wil wonen (CGVS p. 11, 14). De asielprocedure dient echter niet om families te herenigen, maar heeft tot doel te bepalen of iemand in aanmerking komt voor internationale bescherming of niet. In uw hoofde heeft Spanje hierover al geoordeeld.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw Jemenitische identiteitskaart, die u voorlegde ter staving van uw verzoek, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze toont louter uw nationaliteit en herkomst aan, hetgeen niet betwist wordt. Deze kaart heeft echter geen enkele link met uw situatie in Spanje en toont geenszins aan dat uw rechten in Spanje zouden geschonden zijn of worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal niet aantoont dat begunstigden van internationale bescherming in Spanje *in concreto* recht hebben op de voordelen en rechten verbonden aan hun status. Hij wijst erop dat hij meer dan twee jaar inspanningen heeft geleverd vooraleer hij het land verliet, dat hij er aan zijn lot werd overgelaten, dat hij inspanningen leverde om werk te zoeken zowel in Madrid als in Burgos en dat hij onvoldoende beroep kon doen op de Spaanse instanties voor hulp. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met zijn verklaringen, maar zich beperkt te hebben tot een standaardmotivering. Verwijzend naar het AIDA rapport, laatste update maart 2021, stelt hij dat begunstigden van internationale bescherming in Spanje met veel problemen te maken krijgen, zij onvoldoende financiële steun krijgen, zij bij de zoektocht naar een woning of naar werk vaak op zichzelf aangewezen zijn en geconfronteerd worden met racisme en xenofobie. Zijn angst om dakloos te worden zou hem aldus niet verweten kunnen worden. Verder stelt hij dat het AIDA rapport melding maakt van de belemmeringen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en herhaalt hij dat het moeilijk is voor begunstigden van internationale bescherming om werk te zoeken en zich te integreren in Spanje.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende nieuwe stuk

- AIDA, "Country Report Spain", update 2020, p. 143 - 144.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Spanje. Uit de stukken van het administratief dossier lijkt inderdaad dat de Spaanse autoriteiten verzoeker de internationale bescherming hebben toegekend op 5 juni 2019 (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1, “Eurodac Search Result, 26/7/2021” en stuk 2, “Eurodac Marked Hit, 27/07/2021”; CGVS, verhoor verzoeker, p. 2). De vaststelling, dat verzoeker in Spanje de internationale beschermingsstatus werd verleend en hij aldaar over een geldige verblijfstitel beschikt, wordt door verzoeker niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoeker thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Spanje zou genieten en dit wordt evenmin door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaring van verzoeker en het zeer summiere betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker vertrok naar eigen zeggen uit Spanje omdat hij er geen eten had (CGVS verhoor, p. 2), de begeleiding van de organisatie Aksim werd stopgezet (CGVS verhoor, p. 12), hij geen werk vond (CGVS verhoor, p. 9) en er slechte taalcursussen waren (CCVS verhoor, p. 8). Hij wenst bij zijn broer in België te blijven (CGVS verhoor, p. 14).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle*

gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38)

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Spanje sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift p. 143 en p. 144 uit het AIDA rapport, “Country Report Spain”, update 2020 (hierna: het AIDA rapport) en zet uiteen dat hieruit blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Spanje met veel problemen te maken krijgen, zij onvoldoende financiële steun krijgen, zij bij hun zoektocht naar een woning of naar werk vaak op zichzelf aangewezen zijn, geconfronteerd worden met racisme en xenofobie en er belemmeringen zijn inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en om zich in Spanje te integreren. De Raad leest op p. 143 van het AIDA rapport dat de arbeidsmarkt toegankelijk is voor begunstigden van internationale bescherming en zij aan dezelfde voorwaarden worden onderworpen als nationale onderdanen. Verder wordt ingegaan op de verschillende opvangfasen waarbij wordt uitgelegd dat in de eerste fase voorzien wordt in financiële steun teneinde onder meer vertalingen te bekomen van bepaalde documenten met het oog op de erkenning van diploma's en werkervaringen en waarbij in de volgende fasen verwacht wordt dat de begunstigden van internationale bescherming reeds meer zelfredzaam zijn, wat in realiteit moeilijk te verwezenlijken is. Hierbij wordt echter opgemerkt dat begunstigden van internationale bescherming gedurende 18 maanden toegang krijgen tot individuele programma's ter ondersteuning van hun opleiding en erkenning van hun kwalificaties en dat zij ook nadat de drie fasen zijn doorlopen, toegang kunnen krijgen tot integratie- en oriëntatiediensten aangeboden door NGO's, die gefinancierd worden door het Spaanse ministerie en de Europese Unie en betrekking hebben op onder meer beroepsoriëntatie en het opstellen van Cv's. Dat begunstigen van internationale bescherming vaak belemmeringen ondervinden bij de toegang tot de arbeidsmarkt als gevolg van taalproblemen, kwalificaties en discriminatie en dat de situatie ook erger is geworden naar aanleiding van de economische crisis die ook de Spaanse onderdanen voelen, wordt ook aangestipt in het AIDA rapport. De Raad stelt vast dat uit die informatie, zoals *supra* weergegeven, en in samenhang gelezen met verzoekers persoonlijke verklaringen zoals verder *infra* wordt besproken, niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Spanje zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt niet dat statushouders de toegang tot de arbeids- of huisvestingsmarkt worden ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Spanje. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete

elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een man van 23 jaar. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2021 dat verzoeker op zeer algemene wijze melding maakte van de problemen die hij in Spanje zou hebben gekend met betrekking tot de taal, huisvesting en de toegang tot de arbeidsmarkt.

Zo verklaarde verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf van één jaar en één maand in Burgos één keer per week een Spaanse taal cursus volgde, die hij slecht vond (CGVS verhoor, p. 8) en dat hij wel naar tewerkstelling zocht via een interimkantoor, maar omwille van de taal geen werk vond (CGVS verhoor, p. 9). Hij zou in Burgos op zoek gegaan zijn naar een andere taal cursus die na vijf of zes maanden zou worden gegeven, maar was toen reeds naar Madrid vertrokken (CGVS verhoor, p. 13). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker aldus wel degelijk toegang had tot het volgen van taal cursussen. Het loutere feit dat hij besloot om Burgos te verlaten, terwijl hij zicht had op een nieuwe taal cursus kan bezwaarlijk de Spaanse autoriteiten ten laste worden gelegd en kan nog minder worden beschouwd als een situatie waarin hij door de Spaanse autoriteiten aan zijn lot zou zijn overgelaten. De pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal, die door verzoeker onbesproken worden gelaten, worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, huisvesting, de taal etc., voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Alles valt in de kern terug te leiden naar uw kennis van de Spaanse taal. Zo vond u amper werk, daar u niet goed kon communiceren, en zonder een job was het betalen van een woning onmogelijk (CGVS, p.9). U stelt dat u geen toegang kreeg tot taallessen en de taal niet sprak. Echter werd u door een organisatie taallessen aangeboden die wekelijks doorgingen. Deze cursus volgde u voor een jaar (CGVS, p.8). U geconfronteerd met het geven dat u na een jaar toch al een basis Spaans geleerd moest hebben, stelt u dat u wel een kleine basis had, maar dit op uzelf en op straat had geleerd en niet door de cursus. Deze cursus zou namelijk zeer slecht geweest zijn en men kon het niet goed uitleggen (CGVS, p.8). Daar er natuurlijk verschillen kunnen zijn in de kwaliteit van een taal cursus, dient opgemerkt te worden dat u wel degelijk toegang had tot enige opleiding. Ook toen deze opleiding ten einde was, ging u op zoek naar andere cursussen. U stelt dat deze u weigerden, maar toen u bij een bepaalde cursus over vijf of zes maanden kon inspringen (CGVS, p.12, 13), verliet u de stad Burgos en verhuisde naar Madrid. Er kan echter moeilijk verwacht worden dat u op eender welk moment kan inspringen in een lessenreeks, en zij zich dienen aan te passen aan u. Dat u bijgevolg Burgos zomaar verlaat, terwijl u daar reeds het vooruitzicht had op taallessen, doet de wenkbrauwen fronsen. Er dient ergo opgemerkt te worden dat u wel degelijk toegang had tot het volgen van een taal cursus, hetgeen de basis van uw problemen vormt volgens u. Dat u plots verhuisde en bijgevolg niet onmiddellijk in staat was een nieuwe taal cursus te vinden, betekent daarom niet dat de beschermingsstatus, die u in Spanje ontving, u in persoon te kort schiet.”*

Dat verzoeker geen toegang zou hebben gehad tot de arbeidsmarkt blijkt geenszins uit zijn verklaringen, nu hij stelde dat de interimkantoren voor hem werk regelden en hij bij twee bedrijven kon werken (CGVS verhoor, p. 10). Dat hij zijn werkzaamheden er reeds na een minuut of een halfuur moest stopzetten omdat er communicatieproblemen waren, toont enkel aan dat verzoeker verdere stappen had moeten zetten met het volgen van een taal cursus, die hem wel degelijk werd aangeboden in de stad Burgos, maar die hij zelf misliep door er de voorkeur aan te geven Burgos te verlaten en te verhuizen naar Madrid (zie *supra*). Dat het in het algemeen moeilijk is om werk te vinden in Spanje, is een situatie die ook geldt voor de Spanjaarden, zoals ook omschreven werd in het AIDA rapport dat verzoeker heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift (zie *supra*). Dat verzoeker geen hulp zou hebben gekregen bij zijn zoektocht naar werk klemmt des te meer nu verzoeker ook verklaarde dat er voor hem een CV werd opgesteld, wat overigens strookt met de informatie weergegeven in het AIDA rapport, stellende dat begunstigten van internationale bescherming gedurende 18 maanden toegang krijgen tot individuele programma's ter ondersteuning van hun opleiding en erkenning van hun kwalificaties en dat zij ook nadat de drie fasen zijn doorlopen, toegang kunnen krijgen tot integratie- en oriëntatiediensten aangeboden door NGO's, die gefinancierd worden door het Spaanse ministerie en de EU en betrekking hebben op onder meer beroepsoriëntatie en het opstellen van CV's. De motieven met betrekking tot de tewerkstelling worden door verzoeker opnieuw onverlet gelaten en worden door de Raad tot de zijnen gemaakt: *“Ook omtrent de werkgelegenheid haalde u aan daar geen werk te kunnen vinden en dat de*

interimkantoren geen moeite deden voor u (CGVS, p.13). Nochtans stelde u dat het interimkantoor wel degelijk een job voor u vond, waarna u in de landbouw aan de slag kon gaan (CGVS, p.10). Echter gaf u aan dat u daar na een halfuur opnieuw mocht vertrekken, daar er Marokkanen werkten die heel racistisch zijn, en die zeiden dat u niet geschikt was vanwege uw gebrekkige communicatie. Dit zijn echter blote beweringen die het CGVS op geen enkele manier kan nagaan. Hiernaast geeft u nog aan dat u van vrienden hoorde dat er in het algemeen weinig werk is en ook de jonge Spanjaarden geen jobs vinden (CGVS, p.10). Dit betreft echter algemene verschillen tussen EU-lidstaten. Zo kent u met uw beschermingsstatus dezelfde rechten als de Spaanse burgers, en heeft u bijgevolg dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt en de moeilijkheden die hierbij gepaard gaan. Uw persoonlijke rechten worden dan ook niet geschonden, zeker daar duidelijk werd dat de interimkantoren u wel degelijk hielpen bij uw zoektocht en deze zelfs een job voor u in de aanbidding hadden. Gezien u geen job had, bezat u logischerwijze niet genoeg geld om een woning te betalen. Gevraagd wat u echter gedaan heeft om hulp te zoeken met betrekking tot uw huisvesting, stelt u naar kerken geweest te zijn, naar de organisatie Aksim en naar Tutsha, een plaats voor daklozen (CGVS, p.12). Dit zijn echter allen tijdelijke oplossingen, die u geen permanente oplossing kunnen aanbieden. Bovendien lijkt Aksim de organisatie te zijn, die hulp verleent tot op bepaalde hoogte en zoals in uw geval na een jaar de financiële hulp voor vluchtelingen stop zette. Verder heeft u geen andere organisatie gezocht of een overheidsinstantie die u op weg zou kunnen helpen. U hebt aldus wel beroep kunnen doen op een hulporganisatie die u bijstond. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u naar België kwam omdat uw (half)broer Hemyar (OV n° 9.234.150) hier woont en u bij hem wil wonen (CGVS p. 11, 14). De asielprocedure dient echter niet om families te herenigen, maar heeft tot doel te bepalen of iemand in aanmerking komt voor internationale bescherming of niet. In uw hoofde heeft Spanje hierover al geoordeeld."

Het loutere gegeven dat financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de internationale beschermingsstatus maakt op zich geen schending uit van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Om in het eigen onderhoud te kunnen voorzien, is het vinden van werk hierbij cruciaal zoals ook terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing. Zoals reeds *supra* uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie en dit buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om. Van verzoeker, die internationale bescherming geniet in Spanje, mag dan ook worden verwacht dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee hij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Dat verzoeker aldus als begunstigde van internationale bescherming zelf de nodige inspanningen moet leveren, betekent geenszins dat hij door toedoen van de Spaanse autoriteiten aan zijn lot wordt overgelaten en de toegang tot huisvesting wordt ontzegd.

Waar verzoeker nog wijst op de moeilijkheden omwille van de economische crisis, duidt de Raad er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, en aldus de problemen van louter socio-economische aard, niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Spanje, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad wijst er in dit verband op dat dergelijke sociaaleconomische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet

aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden zoals *in casu* voorgesteld, volstaan niet om te gewagen van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad ontwaart geen persoonlijke ervaringen op basis waarvan besloten kan worden dat verzoeker bij terugkeer naar Spanje terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad ontwaart evenmin concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat hij buiten zijn wil om verhinderd zou zijn geweest om zijn rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoeker de nodige initiatieven daartoe zou hebben genomen. De Raad kan op geen enkele wijze afleiden dat verzoeker de nodige stappen zou hebben ondernomen om in Spanje bij officiële instanties of NGO's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker in Spanje als persoon die er internationale bescherming geniet basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zou zijn ontzegd. Door louter te verklaren dat hij verschillende centra heeft opgezocht, maar ze hem weigerden, dat hij bereid was om alles te doen maar geen werk vond (CGVS verhoor, p. 9) acht de Raad niet voldoende om aan te nemen dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om een organisatie of overheidsinstantie te vinden die hem verder op weg kon helpen. Voorgaande vaststelling wordt bovendien mede kracht bijgezet door verzoekers verklaring dat hij naar België kwam omdat zijn (half)broer hier woont en hij bij hem wilt wonen (CGVS verhoor, p. 11 en 14). Het loutere gegeven dat verzoeker twee jaar in Spanje is verbleven, betekent geenszins dat hij tijdens die periode ook de nodige inspanningen zou hebben geleverd. Het tegendeel blijkt immers uit de uiteenzetting *supra*.

De Raad merkt nog op dat verzoeker verklaarde nooit problemen gekend te hebben met de Spaanse overheid of de Spaanse burgers (CGVS verhoor, p. 14).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen. Verzoeker kan in dit verband geenszins volstaan met het op algemene wijze voorhouden dat hij in Spanje aan zijn lot zou zijn overgelaten nu uit zijn verhoor afdoende gebleken is dat verzoeker in Spanje wel degelijk beroep kon doen op hulp, qua tewerkstelling, huisvesting en taalcursus.

2.5. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker concreet aantoonde dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.7. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Spanje, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek meer worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3, inclusief artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk

blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO